

Arrest

nr. 138 241 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 20 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2014 werden verzoekers een inreisverbod opgelegd onder bijlage 13sexies. Die inreisverboden werden op 4 september 2014 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“INREISVERBOD

Aan (...) wordt een inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Haar minderjarige zoon IO geboren op 04.12.1999, volgt de administratieve situatie van zijn moeder maar is uitgesloten van het hieronder vermeld inreisverbod. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 05.12.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 06.05.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel roepen verzoekers de schending in van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 1, 8°, 74/11, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat de inreisverboden niet gemotiveerd werden rekening houdend met de relevante omstandigheden zoals bepaald in artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkenen geen gevolg hebben

gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2013 en dat verzoekers nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Verder wordt erop gewezen dat verzoekers een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

Waar verzoekers betogen dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaan zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers nadat hun een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig hebben verlaten, maar ook een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet niet motiveren waarom *“er aan de ouders, verzoekende partij, een inreisverbod werd afgeleverd maar niet aan de kinderen, ook niet het meerderjarige kind”*, maar moet de verzoekers inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen een inreisverbod opleggen en geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd. Zowel verzoeker als verzoekster hebben een inreisverbod gekregen. Beiden werden eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat heel het gezin niet over het verblijfsrecht beschikt en het land dient te verlaten. Bovendien blijkt dat verzoekers geen familieleden hebben in België, van wie zij gescheiden zullen worden. Het minderjarig kind wordt vermeld op de bijlage 13sexies van de moeder maar daarop wordt uitdrukkelijk gesteld dat het kind de administratieve situatie van de moeder volgt, maar is uitgesloten van het inreisverbod. Deze stelling is volledig correct aangezien het minderjarige kind nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De meerderjarige zoon heeft in het verleden evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Er kan hem bijgevolg geen inreisverbod opgelegd worden.

In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel komt het aan hen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk is. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden inreisverboden de opgeworpen bepalingen en beginselen schenden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC